

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **V.K.** , narozen dne ..., státní příslušnost Ukrajina
bytem v ČR ...
zastoupen: Mgr. Marek Čechovský, advokát, Opletalova 25, 110 00
Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2018 č. j. MV-143058-5/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2018 č. j. MV-143058-5/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen

„prvoinstanční orgán“), ze dne 7. 9. 2017 č. j. OAM-3110-13/DP-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla podle ust. § 46 odst. 2 ve spojení s ust. § 56 odst. písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákona o pobytu cizinců“) zamítnuta žalobcová žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem strpění, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka v pobytu na území.

Žalobní body

2. V žalobě žalobce uvedl, že v daném případě nebylo namístě aplikovat ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy výhradu jiné závažné překážky. Tato skutková podstata hovoří o zájmu České republiky a jiné závažné překážce. V původním znění byl zájem České republiky zúžen na zahraničně-politický. I přes vypuštění této specifikace se nic nemění na tom, že tyto dvě skutkové podstaty je nutno vnímat ve vzájemné souvislosti a skutková podstata míří na zájem (bezpečnostní, politický, apod.) státu, který by mohl být ohrožen jednáním či kontakty jednotlivce. Jedná se tedy o ochranu de facto veřejné bezpečnosti proti jednání konkrétních cizinců. Tuto skutkovou podstatu není možno uměle rozšiřovat na situaci, kdy sám správní orgán deklaruje, že v zákoně nenachází důvod, pro který by mohl žádost zamítnout. Ohledně výkladu neurčitěho právního pojmu jiné závažné překážky žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2017 sp. zn. 48 A 45/2015, který dle jeho názoru správní orgán nesprávně odmítly aplikovat na žalobcův případ. Správní orgány se dopustily příliš extenzivního výkladu citovaného ustanovení, které je explicitně judikaturou soudů zapovězeno. Žalobce se domnívá, že správní orgán mohl v případě shledání nesplnění podmínek pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem strpění využít jiné části ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné a že se žalovaná s touto námitkou rovněž dostatečně ve svém rozhodnutí nevypořádala. Dle žalobce není možné, aby odvolací námitka nepřezkoumatelnosti byla žalovanou označena za již přezkoumatelnou v důsledku argumentace odvolacího orgánu v jeho následném rozhodnutí. Stejně tak je dle žalobce absurdní tvrzení žalované, že není relevantní, že z argumentace správního orgánu I. stupně není zřejmé, jaké závěry dovozuje. Právě zřejmost závěrů vyvozených ze skutkových okolností případu a provedeného dokazování a jeho hodnocení je zákonným požadavkem na odůvodnění rozhodnutí ve smyslu ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
4. Žalobce nesouhlasí s názorem správních orgánů, že Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2017/850 ze dne 17. 5. 2017, kterým byl zaveden bezvízový styk s Ukrajinou, by mělo mít vliv na posouzení žádosti žalobce o dlouhodobý pobyt za účelem strpění. Fakt, že toto nařízení vychází z obecného posouzení bezpečnosti Ukrajiny, nic nemění na tom, že oblast, ze které žalobce pochází, je stále dějištěm ozbrojeného konfliktu a od doby vydání dlouhodobého víza za účelem strpění žalobci se situace nezměnila. Žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem strpění ve smyslu ust. § 73 zákona o pobytu cizinců. Argumentace, že žalobce může pobývat v jiné části Ukrajiny, nemůže obstát. V době udělení dlouhodobého víza za účelem strpění totiž jiné oblasti než Doněcká a Luhanská byly z bezpečnostního hlediska srovnatelné dnešní situaci. Kdyby správní orgán uznal za vhodné, že žalobce mohl pobývat v jiné části země, měl takovou argumentaci použít již v případě žádosti o dlouhodobé vízum. Dle žalobce se situace v Doněcké a Luhanské oblasti nezměnila (žalobce obecně odkazoval na informace

Ministerstva zahraničních věcí), a pokud správní orgán v takovém případě žalobci zamítl žádost o dlouhodobý pobyt za účelem strpění, porušil zásadu legitimního očekávání. Možnost bezvízového styku mezi Ukrajinou a Českou republikou není relevantní pro posouzení žádosti žalobce, neboť ten nic nemění na tom, že je v oblasti, ze které žalobce pochází, vyhlášen mimořádný stav a probíhají zde ozbrojené boje. Možnost cestovat na 90 dní v rámci 180 dní na území České republiky nic nemění, neboť zbylých 90 dnů by žalobce opět musel pobývat v zemi původu. Žalovaná rovněž opomíjí, že se jedná o žádost o dlouhodobý pobyt, nikoli již o vízum, o čemž svědčí i to, že jako důkaz své rozhodovací praxe žalovaná uvádí rozhodnutí o přezkoumání podmínek pro udělení dlouhodobých víz.

5. Žalovaná dle žalobce zlehčuje námitku, že správní orgán I. stupně při posuzování žádosti vycházel z nesprávného skutkového stavu. Žalovaná uvádí, že se jednalo pouze o argumentaci nad rámec a poukazuje na to, že není možné odvolávat se proti odůvodnění, což žalobce nečinil. Z argumentace žalované implicitně vyplývá, že není nutné udělovat dlouhodobý pobyt za účelem strpění, když zde žalobce pobývá na základě fikce pobytu své žádosti o zaměstnaneckou kartu. Žalobce právě proto vznesl námitku, že takové závěry se nezakládají na pravdě, neboť správnímu orgánu i žalované jsou z jejich interních evidencí známy osudy všech pobytových žádostí žalobce. V době rozhodnutí již správnímu orgánu muselo být zřejmé, že tzv. fikcí pobytu v souvislosti se svou žádostí o zaměstnaneckou kartu nedisponuje. Žalovaná se snaží navodit dojem, že se snad správní orgán snažil o pouhé poučení žalobce nad rámec nutného odůvodnění žádosti. Toto je však čistě alibistická argumentace žalované. Tato argumentace je nedílnou součástí odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vzhledem k tomu, že vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu, zatěžuje celé rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
6. Žalovaný resp. správní orgán I. stupně se nedostatečně zabýval posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Nelze souhlasit s názorem, že správní orgán nebyl povinen zkoumat přiměřenost rozhodnutí, požadavek přiměřenosti rozhodnutí vyplývá i z § 2 odst. 4 správního řádu, ale především je pak právo na soukromý a rodinný život chráněno na ústavní úrovni (§ 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a v mezinárodních závazcích České republiky, především pak v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná naprosto absurdně argumentuje, že z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nevyplývá, že by rozhodnutí o pobytových oprávněních měly být s tímto článkem v souladu. Žalobce poukazoval na to, že neudělením dlouhodobého pobytu za účelem strpění ztrácí pobytové oprávnění a je nucen vycestovat zpět do země původu, přičemž v oblasti, ze které pochází, resp. ze které sem de facto uprchl, probíhá ozbrojený konflikt. Před cestou do této oblasti Ministerstvo zahraničních věcí varuje své občany. Je proto naprosto nepřijatelné, aby osoby, které nedisponují českým státním občanstvím, jiný orgán téhož státu v rozporu s oficiálním stanoviskem ústředního správního orgánu s klidným svědomím do této oblasti posílal. V reakci na argumentaci žalované je pak alternativou takového ohrožení zdraví a života pobývat v jiné části země, kde však nemá žádné vazby, známé, zázemí apod. naproti tomu za dobu pobytu na území si zde žalobce určité vazby vytvořil, má zde přátele a především zde má svoji tetu, se kterou donedávna sdílel společnou domácnost, která zde má povolen trvalý pobyt a se kterou mají velice hluboký vztah. Za dobu pobytu si žalobce osvojil český jazyk na vynikající úrovni. Žalobce by rád své vazby zde na území dále rozvíjel.
7. Dále žalobce namítal, že se správní orgány nevypořádaly s jeho vyjádřením k podkladům.

Správní orgán I. stupně se pouze omezil na následující tvrzení: „Dne 14. 08. 2017 obdržel správní orgán jeho vyjádření, ve kterém uvádí, že situace v Luhanské oblasti je stále ohrožena frontovou linií a bylo by v rozporu se zásadou legitimního očekávání, kdyby správní orgán žádosti účastníka o vízum nebo dlouhodobý pobyt za účelem strpění jednou vyhověl a podruhé za totožných skutkových okolností nevyhověl.“ Žalovaný tak pouze parafrázoval první část žalobcova vyjádření, přičemž další část nerefletoval vůbec. Své rozhodnutí tak správní orgán I. stupně zatížil nepřezkoumatelností.

8. Dle žalobce žalovaná pochybila, pokud se žádným způsobem nevypořádal s námitkou přepjatého formalismu a má za to, že v odvolání tuto námitku dostatečně specifikoval. Ve vztahu k přepjatému formalismu žalobce odkázal na judikaturu Ústavního soudu a dále uvedl, že přepjatý formalismus lze mimo jiné spatřovat ve snaze správních orgánů obou stupňů tvrzením možnosti bezvízového styku či možnosti pobývat v jiné části země zastírat zjevnou nepřiměřenost, nezákonnost a nespravedlnost napadeného rozhodnutí a reálný dopad tohoto rozhodnutí, tj. že je žalobce nucen navrátit se do oblasti ozbrojeného konfliktu.
9. Žalobce se v žalobě dále ohradil proti tvrzení žalované, že se nijak nepodílel na podpoře tvrzení, že v zemi původu trvá důvod, pro který mu bylo dlouhodobé vízum uděleno. Žalobce již ve svém vyjádření uvedl, že ozbrojený konflikt trvá a odkázal na varování Ministerstva zahraničních věcí a na konkrétní rozhodnutí žalované, ve kterých to sama potvrzuje. To samé uvedl i v odvolání. Žalovaná ignorovala oficiální stanoviska ústředního správního orgánu a rovněž skutkový stav, který v Luhanské oblasti zůstává nezměněn a rozhodla se v rozporu se skutkovým stavem předestřeným jak proaktivně žalobcem, tak stavem, který deklaruje ústřední správní orgán České republiky.

Vyjádření žalované

10. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl a odkázala na žalobou napadené rozhodnutí, neboť žalobcem uvedené žalobní námitky se rámcově shodují s námitkami učiněnými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nad rámec uvedeného žalovaná ke stěžejní otázce aplikace ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., kromě odůvodnění uvedeného v napadeném rozhodnutí odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 30A 186/2016-48 ze dne 11. 10. 2017, kde se uvádí: „*Dle názoru soudu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců vyjadřuje možné alternativy, z nich vyplývají předpokládané právní následky. Jedná se o možnost volby ze dvou vypočtených eventualit, tedy právní následek vyplývá vždy z každé takové alternativy samostatně nebo současně. Možnost takové volby z těchto dvou nabízených alternativ, resp. skutečnost, že právní následek vyplývá vždy z každé alternativy samostatně nebo současně, se vyjadřuje rozlučovací spojkou „nebo“, před kterou není použita čárka, tedy „(...) pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“ Zdejší soud vycházel z obecných pravidel výrokové logiky a má za to, že v daném případě se jedná o tzv. disjunkci. (...) Lze tedy uzavřít, že předmětné ustanovení obsahuje dva alternativní důvody pro zamítnutí pobytové žádosti cizince, kdy obě tyto alternativy mohou platit současně nebo samostatně. Zdejší soud se tedy neztotožňuje s výkladem žalobce, že toto ustanovení tvoří jeden celek.*“

Jednání před soudem

11. Účastníci při jednání setrvali na tvrzeních uvedených v žalobě a ve vyjádření k žalobě.

Posouzení věci krajským soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
13. Žaloba je nedůvodná.
14. Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí ve věci následující právně významné skutečnosti. Žalobce pobýval v období od 2. 3. 2016 do 1. 3. 2017 má území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů ve smyslu ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců za účelem strpění. Dne 16. 2. 2017 žalobce požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem strpění ve smyslu ust. § 43 zákona o pobytu cizinců. Součástí správního spisu je zpráva o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině vydaná Ministerstvem vnitra ČR dne 24. 11. 2016, ve kterém je mimo jiné uvedeno, že v Doněcké a Luhanské oblasti „část území kontrolují povstalci d Doněcké lidové republiky a Luhanské lidové republiky. Boje s ukrajinskou armádou se koncentrují na linii dotyku.“ Ve spisu je dále založeno vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí, ve kterém uvedl, že v Luhanské oblasti se od doby udělení víza za účelem strpění podstatným způsobem nezměnila bezpečnostní situace. Bylo by proto v rozporu se zásadou legitimního očekávání, *kdyby správní orgán žádosti účastníka o vízum nebo dlouhodobý pobyt za účelem strpění jednou vyhověl a podruhé, za totožných skutkových okolností nevyhověl.* Žalobce dále odkázal na rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2017 č. j. MV-42459-5/SO-2017, ve kterém se zabývala totožným případem, a uvedla, že ve zprávě Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 24. 6. 2016 je uvedeno, že se občanům České republiky důrazně nedoporučuje necestovat do Doněcké a Luhanské oblasti, kde dochází k nepravdělným ozbrojeným střetům. Dále mělo být dle vyjádření žalobce v uvedeném rozhodnutí uvedeno, že od 26. 1. 2015 je v těchto oblastech zaveden mimořádný stav a platnost této informace trvá i v současné době (tj. k 26. 5. 2017). Na základě uvedených skutečností bylo v uvedeném rozhodnutí žadatelce uděleno dlouhodobé vízum a vzhledem k tomu, že nebyla zjištěna změna skutkových okolností, je nezbytné aplikovat princip legitimního očekávání.
15. Následně vydal správní orgán I. stupně dne 7. 9. 2017 rozhodnutí č. j. OAM-03110-13/DP-2017, kterým žalobcovu žádost o dlouhodobý pobyt za účelem strpění zamítl a povolení k dlouhodobému pobytu neudělil. Z odůvodnění tohoto prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že správní orgán posuzoval, zda je zhoršená bezpečnostní situace na východě Ukrajiny i nadále překážkou, která žalobci brání ve vycestování z území ČR a návratu do země původu. Správní orgán v odůvodnění dále uvedl, že dne 17. 5. 2017 schválil Evropský parlament změnu nařízení (ES) č. 531/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, kdy občané Ukrajiny budou moci vstupovat na území členských států EU bez víza. Ze závěrečné zprávy Komise EU ze dne 18. 12. 2015 vydané pod č. j. COM(2015) 905 final vyplývá, že kritéria v oblasti dodržování lidských práv a svobod, vnitřní bezpečnosti atd. byla naplněna a mohlo být rozhodnuto o uvolnění vízového režimu pro občany Ukrajiny. Rada EU a Evropský parlament přijetím nařízení č. 2017/850/EU stvrdily, že Ukrajina splňuje mimo jiné i podmínky v oblasti vnitřní bezpečnosti, standardu lidských práv do té míry, že je možno jejím občanům povolit na území členských států EU pobývat krátkodobě bez víza. Po

uplynutí krátkodobého víza by občanům Ukrajiny neměla bránit žádná překážka k jejich návratu do země původu. Situace v zemi by neměla být důvodem, který by vedl občany Ukrajiny k tomu, aby setrvali na území členských států. Ozbrojené střety na východě Ukrajiny by neměly být důvodem, který by neumožňoval občanům Ukrajiny po skončení bezvízového styku návrat na Ukrajinu. Překážkou pro návrat cizince na Ukrajinu by byla situace, kdyby na území skutečně probíhal ozbrojený konflikt. Toto však není případ Ukrajiny. Ozbrojené střety probíhají v Doněcké a Luhanské oblasti na frontové linii a nijak výrazně se nerozšiřují. Je proto na žalobci, na jaké místo na Ukrajině se bude chtít vrátit, má možnost se však usadit mimo oblast, kde ozbrojené střety probíhají. Jeho volba však nemůže být překážkou na jeho vůli nezávislou, která by mu bránila vrátit se do země původu. Správní orgán se dále ve svém rozhodnutí zabýval otázkou aplikace ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců v případě, že žalobce nesplnil podmínky ust. § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K této otázce uvedl, že zákon nijak nedefinuje, co je potřeba rozumět pod pojmem „jiná závažná překážka“ či „závažná překážka“. Je však zřejmé, že tímto pojmem je myšlen důvod odlišný od ostatních důvodů uvedených v ust. § 56 odst. 1 písm. a) – i) a k) – m) či v odst. 2 téhož ustanovení. Správní orgán došel k závěru, že závažná překážka v daném případě spočívá ve skutečnosti, že zákon neumožňuje vydat povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění, pokud netrvá důvod, pro který bylo dlouhodobé vízum uděleno. Správní orgán dále uvedl, že pokud chce žalobce v ČR pobývat, má svůj pobyt legalizovat standardním způsobem a odkázal na probíhající řízení o žalobcově žádosti o vydání zaměstnanecké karty, které nebylo dle správního orgánu ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí pravomocně skončeno. V souvislosti s tím právní orgán uvedl, že žalobce může zatím pobývat v České republice na základě fikce pobytu. Jelikož správní orgán dospěl k závěru, že netrvají důvody, pro které bylo žalobci vydáno vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost žalobce ve smyslu ust. § 46 odst. 2 ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítl.

16. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterých namítal obdobné námitky, jako v samotné žalobě. Žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 2. 2018 č. j. MV-143058-5/SO-2017 odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdila. V napadeném rozhodnutí žalovaná souhlasila s názory správního orgánu I. stupně a dále uvedla, že dlouhodobý pobyt za účelem strpění je specifický institut a nemá nahrazovat jiné typy pobytů. Žalovaná rovněž uvedla, že žalobce nedoložil důkazy podporující skutečnost, že důvody, pro které mu bylo uděleno vízum za účelem strpění, stále trvají. Žalovaná dále stejně jako prvostupňový orgán odkázala na evropské nařízení č. 2017/850/EU ze dne 17. 5. 2017 a závěrečnou zprávu Komise EU ze dne 18. 12. 2015 vydanou pod č. j. COM(2015) 905 final. V návaznosti na uvedené žalovaná konstatovala, že tyto dokumenty byly vydány mimo jiné proto, že na území Ukrajiny je zajištěna bezpečnost a veřejný pořádek. Nejméně tedy o 17. 5. 2017 netrvají důvody, pro které bylo žalobci uděleno vízum za účelem strpění, tedy neexistuje překážka na vůli žalobce nezávislá, která by mu bránila vycestovat z území České republiky. Dále se žalovaná zabývala jednotlivými odvolacími námitkami, které shledala za nedůvodné.
17. Podle ust. § 44 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že: „Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území uděluje ministerstvo na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 1 rok a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.“
18. Podle § 33 odst. 1 písm. a) citovaného zákona Ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, kterému ve vycestování z území brání překážka na

jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny posmínky podle § 179 odst. 5.

19. Podle ust. **§ 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců** platí, že: *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*
20. Jednotlivá žalobní tvrzení soud neshledal důvodná. K námitce nesprávné aplikace ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy výhrady zjištění jiné závažné překážky, soud uvádí, že celé projednávání žalobcovy žádosti o povolení k pobytu se neslo v posuzování naplnění podmínek, které jsou definovány v ust. **§ 43 zákona o pobytu cizinců**, který upravuje povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění, ve vazbě na ust. **§ 33** citovaného zákona, které říká, že: *„Ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, kterému ve vycestování brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou –li splněny podmínky podle § 179 odst. 5.“* V daném případě je nutné souhlasit s názorem, že žádné konkrétní ustanovení pro případy, kdy má správní orgán v úmyslu žádost žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění zamítnout, v zákoně o pobytu cizinců není. Nicméně ze správního spisu je zřejmé, že správní orgány při zamítnutí žádosti rozhodovaly na podkladě ust. § 43 a 33 zákona o pobytu cizinců, která se jeví zdejšímu soudu jako vhodnější. V daném případě je totiž nutné vycházet z toho, že nebyly splněny zákonné požadavky, které jsou definované v ust. § 43 a 33 citovaného zákona a tedy nebylo možné *a contrario* k citovaným ustanovením žádosti vyhovět. Lze tedy shrnout, že rozhodnutí správního orgánu, kdy podřadil problém pod ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, na základě kterého se zamítne žádost o povolení k pobytu v důsledku existence jiné závažné překážky, se jeví jako nepřiléhavé a bylo nesprávné. Dle ustálené praxe platí, že pokud správní orgány použily při svém rozhodování nesprávná zákonná ustanovení, je to důvodem pro zrušení rozhodnutí, mohlo-li to mít za následek nesprávné právní posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v žalobních námitkách (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009 č. j. 8 Afs 51/2007-87). V dané věci se však o výše uvedený případ nejedná, protože užití nesprávného ustanovení nemohlo mít v případě žalobce za následek nesprávné právní posouzení věci. V právě projednávaném případě totiž skutkový stav, ze kterého správní orgán vycházel, nabízí rozhodovací důvody, které jsou přiléhavé zákonnému ustanovení, které mělo být na věc správně aplikováno. Jinak řečeno, pokud by se použilo ust. § 43 v návaznosti na ust. § 33 pak by byl výsledek projednání žádosti stejný, tedy stejně by byla žádost zamítnuta, jako když správní orgán užil ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce tedy není nesprávná aplikace zákonného ustanovení důvodem pro zrušení rozhodnutí.
21. Námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, spočívající v tom, že se žalovaná nedostatečně zabývala odvolací námitkou směřující do přezkoumatelnosti správního orgánu I. stupně, považuje soud rovněž za nedůvodnou. Obecně k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí lze uvést, že za nepřezkoumatelné lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž správní orgán zcela opomene vypořádat některou z uplatněných námitek, respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč správní orgán nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Otázkou nepřezkoumatelnosti rozsudků se zabýval již Nejvyšší správní soud (např. rozsudky ze dne 27. 6. 2007 č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005 č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 8. 4. 2004 č. j. 4 Azs 27/2004-74, či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Dle krajského soudu lze uvedené

závěry lze přiměřeně použít i na posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není závislá na subjektivní představě účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno. V daném případě se žalovaná s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vypořádala na str. 8 svého rozhodnutí, a byť zvolila ne příliš vhodné slovní obraty, tak lze považovat vypořádání se s touto námitkou směřující proti prvostupňovému rozhodnutí za dostačující, neboť z argumentace žalované je zřejmé, že se námitkou zabývala a rovněž lze z této argumentace vyvodit důvody, pro které nepovažovala žalovaná námitku žalobce za důvodné. K uvedenému soud rovněž ve stejné obecné rovině, jako byla směřována žalobní námitka, uvádí, že ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze považovat za nepřezkoumatelné.

22. Nedůvodnou shledal soud rovněž sadu žalobních tvrzení uvedených pod bodem 4. této žaloby. V tomto smyslu žalobce tvrdil, že nesouhlasí, že Nařízení EP a Rady č. 2017/850 z 17. 5. 2017, kterým byl zaveden bezvízový styk s Ukrajinou, by mělo mít vliv na posouzení žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem strpění. Oblast, ze které žalobce pochází, je stále totiž dějištěm ozbrojeného konfliktu, tedy situace se od doby vydání dlouhodobého víza za účelem strpění nezměnila. Pokud nyní správní orgán rozhodl na základě stejných skutkových zjištění k jinému závěru, porušil dle žalobce zásadu legitimního očekávání. Stejně tak žalobce na rozdíl od správních orgánů nepovažuje za důvod pro zamítnutí žádosti skutečnost, že byl umožněn bezvízový styk mezi Ukrajinou a ČR, jedná se totiž o možnost bezvízového pobytu v ČR v délce 90 dnů v rámci 180 dnů. K uvedenému soud uvádí následující. Z obsahu správních spisů a rovněž ze samotných rozhodnutí správních orgánů je patrné, že se správní orgány při posuzování žalobcovy žádosti zabývaly otázkou bezpečnostní situace na Ukrajině, tedy v domovské zemi žalobce. Správní orgány při posouzení této otázky vycházely z Nařízení EP a Rady č. 2017/850 z 17. 5. 2017, kterým byl zaveden bezvízový styk s Ukrajinou, a z hodnotící zprávy Komise EU ze dne 18. 12. 2015 č. j. COM(2015) 905 final, když uvedenými dokumenty Rada EU a Evropský parlament stvrdily, že Ukrajina splňuje mimo jiné i podmínky v oblasti vnitřní bezpečnosti a standardu lidských práv. Je pravdou, že v dané věci existují i další dokumenty, jako je veřejně na internetových stránkách publikovaná zpráva Ministerstva zahraničních věcí České republiky, která Luhanskou a Doněckou oblast označuje za rizikové oblasti, obzvláště pak v místech, která se nacházejí v blízkosti tzv. linie dotyku, kde stále dochází k nepravdělným ozbrojeným střetům. Ministerstvo do těchto míst z uvedených důvodů nedoporučuje občanům ČR cestovat. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce před tím, než přicestoval do ČR, pobýval ve městě Severodonets, které se nachází v tzv. Doněcké oblasti. Na případ žalobce je však třeba nahlížet tak, že v případě návratu na Ukrajinu, nemá povinnost vracet se do svého původního bydliště, resp. místa, kde pobýval, než získal povolení k pobytu v České republice. Pokud by se žalobce rozhodl vrátit do výše zmiňovaných oblastí (tedy do Doněcké či Luhanské), pak by to bylo rozhodnutí, které by bylo podmíněno jeho vůlí. Pokud by se takto žalobce rozhodl, pak rozhodně nelze dojít k závěru, že mu ve vycestování brání překážka na jeho vůli nezávislá ve smyslu ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť takovou vůli by žalobce projevil. Žalobce se totiž může vrátit do jiných oblastí Ukrajiny (jedná se o většinu území Ukrajiny), kde k ozbrojeným konfliktům nedochází. V tom mu žádná překážka nebrání. V tomto směru soud shledal, že argumentace a úsudek správních orgánů při posuzování dlouhodobého pobytu za účelem strpění jsou souladné s výkladem podmínek, které jsou kladeny shora citovanými ustanoveními § 43 a 33 zákona o pobytu

cizinců. Námitka je tedy nedůvodná.

23. K další námitce, že žalovaná zlehčuje námitku, že vychází z nesprávného skutkového stavu v souvislosti se žádostí žalobce o vydání zaměstnanecké karty a z ní vyplývající fikcí pobytu (bod 5. žaloby), soud uvádí, že ani tato není důvodná. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, že argument uvedené fikce pobytu, kterým měl žalobce údajně disponovat, nebyl rozhodným pro posouzení důvodnosti žalobcovy žádosti. Z obsahu rozhodnutí je zřejmé, že tyto skutečnosti správní orgán uvedl jen nad „rámeček věci“.
24. V další žalobní námitce žalobce namítal, že se správní orgány nezabývaly přiměřeností rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud se v tomto směru ztotožňuje s názorem žalované, že v projednávané věci nebylo povinností správního orgánu zabývat se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Toto posouzení není automaticky spojeno s každým rozhodnutím vydávaným dle zákona o pobytu cizinců, ale pouze s takovým rozhodnutím, u kterého to zákon výslovně předpokládá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015 č. j. 6 Azs 226/2015 – 27, či ze dne 23. 3. 2017 č. j. 10 Azs 249/2016-47). Ustanovení § 43 zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu neukládá povinnost zabývat se při vydání zamítavého rozhodnutí o žádosti cizince o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území přiměřeností dopadů takového rozhodnutí (srov. ust. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců).
25. Nedůvodná je rovněž žalobcová námitka, že se správní orgány nevypořádaly s žalobcovým vyjádřením k podkladům, čímž zatížily své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Skutečnost, že správní orgány neopomněly se zabývat či se vyjádřit k žalobcovu vyjádření vyplývá ze samotných rozhodnutí. Správní orgán I. stupně se k podkladům vyjádřil na str. 4 rozhodnutí a žalovaná pak na str. 10 napadeného rozhodnutí.
26. V další žalobní námitce žalobce namítal, že žalovaná pochybila, pokud se nevypořádala s odvolací námitkou přepjatě formalistického postupu správního orgánu. Ani s touto námitkou soud nesouhlasí a pokládá ji za nedůvodnou. Ze strany 11 napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaná předmětnou odvolací námitkou zabývala, když mimo jiné uvedla, že žalobce neuvedl oblast argumentace správního orgánu I. stupně, kdy k tomuto přepjatému formalismu mělo dojít, pouze uvedl a popisoval pojem „přepjatý formalismus“. Žalovaná tak dospěla k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a v argumentace správního orgánu I. stupně nespatřuje přepjatý formalismus. K uvedenému rovněž soud dodává, že správní orgány nepostupovaly přepjatě formalisticky, když žalobcem naznačenou argumentaci správních orgánů (např. že žalobce může pobývat v jiné části země) nelze považovat za projev přepjatého formalismu, když možnost pobytu v jiné části domovské země je skutečně důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu za účelem strpění, což bylo soudem aprobováno výše v tomto rozsudku (bod č. 22).
27. Jelikož soud shledal žalobu z výše uvedených důvodů za nedůvodnou, zamítl ji rozsudkem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Náklady řízení

28. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.

ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 13. 11. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu